

AKATAPPA

Şubat 2008 - Sayı 98

Aylık Edebiyat Dergisi

ISSN 1305 - 7685

Sina AKYOL

KURTLAR VE AYRILANLAR

Ramis DARA

Türkiye vasatın üstüne çıkan insanlarına fazla tahammül edemiyor. Farklı alanlardan iki popüler örnek vereceğim: Şenol Güneş Kore'ye giderek rahatlatılabildi toplumu, Orhan Pamuk ABD'ye.

(Bu iki örneği verip yazımı genel hatlarıyla yazmıştım ki Fazıl Say'ı ülke dışına sürebilmek için büyük bir iştiha patlaması yaşandı 2007 sonlarında. Ülke yönetiminin sözüm ona önde gelenlerinden biri, "1 Fazıl, 5 Türk vatandaşına eşit değildir" gibilerden bir söz çıkardı ki bir yerlerden, bu kadar olur: Demek siyasetçi olmak, önlere fırlamak için ilkokul 1 matematiği gerekiyormuş!)

Örneklerime karşı çıkabilirsiniz, ama durum 'maatteessüf' böyle.

Nedeni ne peki?

Bu tür insanlar, başarılılar; birörnek bireylerden oluşma, tutkusu olmayan, yerellik-evrensellik sarkacına hiç binmemiş, evrensel başarı kaygısı gütmemiş, en yakınındakilere baka baka koca bir cemaat olarak yaşamış-yaşayan insan kümesinin huzurunu kaçırıyor.

Sürüden ayrılmış oluyorlar, büyük düşünmek, davranmak ve başarı sağlamakla. Atalar sözümüz yok yere çıkmamış tabii ortaya: Sürüden ayrılınca kurtlaşma ihtiyacı duyuluyor hemen. Topluluk bir anda bu görevi üstleniyor.

Adam ya canından bezdirilecek, ya çalışma ortamı ortadan kaldırılacak, susmak zorunda bırakılacak, ya da istemeye istemeye coğrafyasını terk edecek, toprağından, toplumundan sürülecek.

Oysa gerçek insan olabilmenin yolu, olabildiğince bireysel ve tekil kalabilmek; değilse olabilmektir; gelmiş, geçmekte olan ve gelecek bütün bir insanlık birikimi içinde kalarak. Hayata büyük insanlık serüveni içinde böyle bakan birinin kimseleri üzme, huzursuz etme gibi bir niyeti olabilir mi hiç? Büyük üzgünler, huzursuzlar onlardır ve büyük üzgünlerin, huzursuzların, büyük başarılarının peşinde oldukları, yanı başında olmak istedikleri için; ezeli ve ebedi paylaşımclar da onlardır. Ama ortalamayla yatıp kalkmamaları, onunla bir ilişkilerinin olmaması, ortalamacılarca doğallıkla suç olarak algılanacaktır.

Konunun şiir ağırlıklı ince bir edebiyat dergisiyle ilişkisine gelince, büyük ortalamanın ve dolayısıyla tipik kurtlaşmanın, şiirimizin ve edebiyatımızın ana karakteristiği olmasıdır. Gündeme gelmemesinin nedeniyse; alanın çok dar ve acımasız olmasından hareketle, sürüden ayrılmanın daha da zor, neredeyse imkânsız oluşudur.

ŞİİR BAŞLANGIÇLARI

1

Bir gün çırıl—
idin.

Çıplak—
idim
o gün.

2

Bir gün bana,
sol memendi;

içim taştı
içimden.

3

Bir gün erken—
doğacağım;

sevişirken
seninle.

34

Nice zamandır, yazmadım.
Mesnevi'yi okudum.

35

Yazdıkça, yakın—
gözlüğümde
ecin-
niler!

49

İnsan
insana
bağır
bağır.

Dedim ki,
baldan acı—
söyledim.

Sina Akyol, Yusuf Alper, Onur Aslan, Halûk Cengiz, Hüseyin Avni Cinozoğlu, Mitat Çelik, Ramis Dara, Melih Elal, Gültekin Emre, Mehmet Sadık Kırımlı, Cihan Oğuz, Ahmet Özbek, Celâl Soycan, Abdurrahman Şenel, Mehmet Mümtaz Tuzcu, İhsan Üren.

TC. KÜLTÜR ve TURİZM BAKANLIĞI
“20. YÜZYIL TÜRK ŞİİRİ (100 ŞAİR -
100 ŞİİR)” YA DA İT İTE, İT
KUYRUĞUNA BUYURURSA...
ELENMİŞ UNDAN EŞEKBAŞI ÇIKAR!

İhsan ÜREN

Bu karmaşık yapıya yazı başlığı, başka türlü yazılamazdı. Çünkü bu yapıyla ancak kapsayıcı olabiliyor. Asıl konu, Kültür ve Turizm Bakanlığının *20. Yüzyıl Türk Şiiri - 100 Şair - 100 Şiir* kitabıdır... Diğer başlıklar antolojinin aksak, bozuk, eksik ve yanlış taraflarını göstermek içindir.

Kültür ve Turizm Bakanlığının Şiir Antolojisi çok gecikmiş bir projedir. Türk Şiirinin ilk antolojisi 1940-1950 yılları arasında çıkmalıydı. Kültür Bakanlığı yoktu gibi sudan mazeretler ileri sürmeyin. Milli Eğitim Bakanlığı bu işlemi gerçekleştirebilirdi...

Bu ilk adım atılmış olsaydı, 20. yüzyılın 2. yarısında şiirimiz sağlam temeller üzerinde yükselecekti. Neyse ki bu konularda aklımız bir türlü başımıza gelmedi, bugün için de değişen hiçbir şey yok!

Kültür ve Turizm Bakanlığı adına, iş bilir, deneyimli Enis Batur'un işin başına getirilmesi ilk ağızda olumlu sonuç vermiş, her şeye karşın *20. Yüzyıl Türk Şiiri Antolojisi 100 Şair-100 Şiir* çıkabilmiştir... Eleştirilerimi sona bırakıyorum. 20. Yüzyıl Türk Şiiri, kim ne derse desin, büyük bir başarıdır.

İlk bakışta, *20.Yüzyıl Türk Şiiri; 100 Şair - 100 Şiir* kuyumcu terazisiyle tartılmış izlenimi veriyor. Sağcı - solcu, ilerici - gerici, tutucu dengesi o kadar kılı kırk yarasına gözetilmiş ki sonuça; Sorunsuz ve kişiliksiz bir 20. Yüzyıl Şiiri Antolojisi yaratmayı başarmışlar... Bu sonucu Enis Batur'a bağlamıyorum ama...

Çok iyi biliyorum ki; sağcı, tutucu ve gerici hükümetin jandarması sandığım Mehmet Erdoğan ve türedi ansiklopedist Hakan Arslanbenzer'in etkisi çoktur.

Tevfik Fikret'in içi boşaltılmış. Yağmur, Han-ı Yağma, Sabah Olursa, Doksan Beşe Doğru şiirleri yokmuş gibi, Mehmet Akif'e:

- Akif İnanmış adam deyip:

“Ben böyle bakıp durmayaktım, dili bağlı

İslâmı uyandırmak için haykıracaktım...” dizeleri alınıyor.

Kurnazca; M. Akif'in inanmış adamlığı vurgulanıyor. Biz de buna antoloji diyeceğiz, yersek!

Konulara, eleştirilere fazla dalmadan “20. Yüzyıl Türk Şiiri”nin neleri kapsadığını bir görelim:

İÇİNDEKİLER:

I - Önsöz: Atilla Koç: Kültür ve Turizm Bakanı.

II - Çağdaş Türk Şiirinin Güzergâhına Kuşbakışı - Enis Batur.

III - 20. Yüzyılın İlk Yarısında Ana Hatlarıyla Türk Şiiri - Mehmet Erdoğan.

IV - “Tek Kapılı Oda” ya da “Şiiri Düzde Kuşatmak”: İkinci Yeni Şiiri Üzerine Bir Tekrar - Haydar Ergülen.

V- 1960 Kuşağından Günümüze -Şiirin En Uzun Elli Yılı- Hakan Arslanbenzer.

VI- Servet-i Fünun:

01-1885-1933 Ahmet Haşim: Bir Günün Sonunda Arzu
02-1870-1934 Cenap Şahabettin: Senin İçin
03-1862-1918 Nigâr Hanım: Bir Daha Söyle
04-1867-1915 Tevfik Fikret: Yağmur

VII- Milli Edebiyat:

05-1898-1973 Faruk Nafiz Çamlıbel: Kıskaç
06-1873-1936 Mehmet Akif Ersoy: Hüsrân
07-1869-1944 M. Emin Yurdakul: Bırak Beni Haykırayım
08-1869-1949 Rıza Tevfik Bölükbaşı: Uçun Kuşlar
09-1884-1958 Yahya Kemal Beyatlı: Erenköyü'nde Bahar

VIII- Cumhuriyet Dönemi:

10-1901-1962 A. Hamdi Tanpınar: Ne İşindeyim Zamanın
11-1901-1967 A. Kudsî Tecer: Nerdesin
12-1909-1980 A. Muhip Dırnas: Büyük Olsun
13-1894-1973 Âşık Veysel Şatıroğlu: Uzun İnce Bir Yoldayım
14-1908-1969 Behçet Kemal: Çağlar İstiyorum
15-1910-1956 Cahit Sıtkı Tarancı: Ölümünden Sonra
16-1904-1983 Necip Fazıl Kısakürek: Bekleyen
17-1904-1946 Ömer Bedrettin Uşaklı: Deniz Sarhoşları
18-1910-1957 Ziya Osman Saba: Geçen Zaman

IX- Garip:

19-1915-2002 Melih Cevdet Anday: Bir İlkbahar Şiirine
Başlangıç
20-1925-2002 Metin Eloğlu: Eloğlu
21-1914-1985 Oktay Rifat: Büyük Olsun
22-1914-1950 Orhan Veli Kanık: Gün Olur
23-1919-1999 Salâh Birsâl: Kikiriknâme

X- İkinci Yeni:

24-1931-1990 Cemal Süreya: Gül
25-1931-2002 Ece Ayhan: Meçhul Öğrenci Anıtı
26-1928-1986 Edip Cansever: Bir Ay Aldım Diyarbakır'dan
27-1928-1983 Ergin Günçe: Gençölmek
28-1933- Gülten Akin: Kestim Kara Saçlarımı
29-1918- İlhan Berk: Güzel İrmak
30-1936- Kemal Özer: Ağıt
31-1936- Özdemir İnce: Yakarı
32-1933- Sezai Karakoç: Balkon
33-1927- 1985 Turgut Uyar: Göge Bakma Durağı
34-1977- Ülkü Tamer: Sırağöller

XI- 1960 Kuşağı:

35-1943-1985 Abdülkadir Bulut: Sen Tek Başına Değilsin
36-1942- Atao Behramoğlu: Bu Aşk Burada Biter
37-1940-1987 Cahit Zarifoğlu: Sultan
38-1941- Egemen Berköz: Basit Bir Yalnızlık da Yeter
39-1043- Güven Turan: Sinama
40-1944- İsmet Özel: Kanla Kirlenmiş Evrak
41-1944- Refik Durbaş: Çırac Aranıyor
42-1943- Süreyya Berfe: Yeni Aşk

XII- Bireysel Şairler:

43-1930- Abdürrahim Karakoç: Mihriban (Aşk)
44-1927-1991 Ahmet Arif: Sevdan Beni
45-1933- Ahmet Oktay: Ulukışla'da Saat Beş
46-1953- Arif Ay: Çocuklar Nerde
47-1925- Arif Damar: Kuytuda
48-1904-1957 Arif Nihat Asya: Fetih Marşı
49-1907-1958 Asaf Hâlet Çelebi: İbrahim
50-1925-2005 Attilâ İlhan: Üçüncü Şahsın Şiiri
51-1916-1979 Behçet Necatigil: Solgun Bir Gül Dokununca
52-1940- Cahit Koytak: Futbol Oynayan Çocuklar
53-1917-1997 Cahit Külebi: İstanbul
54-1926-1999 Can Yücel: Hayatta Ben En Çok Babamı Sevdim
55-1950- Ebubekir Eroğlu: Şimşek Işığında Okunan Sayfa
56-1952- Enis Batur: Beş Gül
57-1920-1981 Enver Gökçe: Bir Alıp Bir Satıcı Gönül
58-1903-1984 Ercümet Behzat Lav: Rûhül Kudüs
59-1940- Erdem Bayazıt: Sebeb Ey
60-1914- F. H. Dağlarca: Ölü
61-1927-1984 H. H. Korkmazgil: Acılara Tutunmak
62-1936- Hilmi Yavuz: Nâzım Hikmet

Gelecek sayıda sürecek

Mehmet Mümtaz TUZCU

YENİRCE

Kurttan bozma kelp kırmacı bakmaz demiş yaşına
Bühtan edip dolar kanla eşitlesin avroyu

Pezosunu kapikle istimledi gökdelen
Ak'ta yasak sürmekte – kilit künde mavroyu

Koncalıktan çıkmış yosma saç sırtlan salyası
Kuzda kundak kirpisi yonta kese sivriyi

Mavruyu sınıdıkça şerbetşeker düşünde
Ulur ya dönüşünde: Parçaladım yavruyu

Cihan OĞUZ

KÖR TESELLİ

Avucumda oyalamam artık günahları
Bir cesaret uydurur takılırim peşine
Çat diye, sıçanları ürkütecek kudrette

Sokakta akla hiç gelmedik destanlar söylerim, üzülme
Gitarın telini sert sıkırım, akordunu bozmam düşlerin
Hesaba kitaba uygun hayatlar tasarlanır bir yerlerde

Sonra pat diye söylerim sevmediğimi
Hiç ısınmadığımı sana, gördükçe ürttüğümü
Aşka ne zaman fırsat tanısam sonunda biraz öldüğümü

Üzülme, hepsi gelir geçer, bir sen kalırsın
Öylece bakakalırsın kurdukça kuraklaşan hikâyene
Eskiyen rüzgârı ömrün sanırsın

Elbet son kullanma tarihi vardır kimliklerin
Üstündeki mührün silindiği, vesikalık fotoğrafın solduğu
Kendinle kucaklaşmana çüş konulduğu

Bir de bunu dene son kez, üzülme
Sen en kötü, en mükemmel ve en acımasız arasında
[görünmez üçgen

Kendi gölgesinde ne dolaplar çeviren

Biraz şeytansı sanki, biraz tanrısal, çok az kahraman
Kılıcını kuşanırken kendine batıran
Sakar, müşkülpesent, kıl mı kıl

Keşke hayatın bütün soruları tek gecede cevaplansaydı
Bağdaş kurarken bacakları kilitlenen dervişler
Üzülme, yamulsalar da bulurlar yolunu yordamını

Ben kudurdukça kuduran bir öfke mi saklıyorum
Kalbimde neler mi gizli, hayatta kimlerden mi
kaçıyorum
Hepsini bir çırpıda cevapla, en çok kendin inan, üzülme

Bir zamanlar bir nağme vardı dersin
Hiç kimsenin bir ağızdan söylemeye kıyamadığı
Bir sandukaya atar, ömrünün tesellisi gibi gizlersin

Yusuf ALPER

'SE

Sevgiler içinde apansız, arsız büyüyen çocuk
Nasıl bilirdi ki dünyanın ne menem olduğunu
Nasıl sipere çöker korurdu kendisini
Kılıçsız kalkansız tüfeksiz

Ellerinin arasından kayıveren dünya
Kime yar olur kimi yardan uçurur
'Deveyi yardan uçuran bir tutam ot'sa
'se insanlar
Gir mağarana kapat kapılarını
Yalnızlıksa yalnızlık hüznünse hüznün
Otsa 'se

Mehmet Sadık KIRIMLI

HOYRAT ZAMAN: 1

Melih Elal'a

elim dokunuverdi zamana usulca
masadaki şeyler
devrildi. eğildim ama
kalbi kırılan bardak
ve sürahi
kıyıda yosunlu köpükler
oradan oraya koşuşturan
yuvarlak
bilyeler gibiydi zaman

hızına yetişemedim gençliğimin

HOYRAT ZAMAN: 2

deli dolu kalbim her dokunuşta
biraz daha incindi, biraz daha...
ırmaklar, uçurumlar ve çavlanlar
özlenen yağ
mur kadar çocuksu değildi su
diye seslenen dilim herkese dil
döken
çulsuz bir serseri
şimdi

gezdim...ve içimdeki
dara
cık bir sokaktan geçtim
evlerin hüznüleri asılıydı
yüzlerinde çocukların,
ellerinde buruşuk bir hayat
her kapı
ama her kapı
kendi öyküsüne açıldı

ben bu hoyrat zamanları hiç sevmedim

ÖĞUZ ATAY'IN “TUTUNAMAYANLAR”INI* YENİDEN OKUMA DENEMESİ

Melih ELAL

Tutunamayanlar, ilk kez 1970 yılında TRT Sanat Ödülleri yarışmasında başarı ödülü kazanınca ilgimi çekmişti. O günlerde ödül alan ya da gündemi oluşturan her roman ve öyküyü okumaya çalışırdım. Ne yazık ki *Tutunamayanlar*'a ulaşamıyordum; çünkü henüz basılmamıştı. Bir yıl sonra (1971) romanın yarısı yayımlandı, ardından da ikinci cildi (1972) geldi. Bu sıralarda alıp okudum Atay'ın romanını... Çok beğendiğimi ve etkilendiğimi anımsıyorum. Bende iz bırakan Turgut Özben'in iç sesi olan Olric tiplemesiydi...

Otuz yıl önce okuduğum bu romanı, başkanlığı yaptığım Nilüfer Yerel Gündem 21 Okuma Grubu'nun seçmesi sonucunda yeniden okudum. Yalnız bu okumamda bir farklılık vardı. *Tutunamayanlar*'la birlikte Yıldız Ecevit'in Oğuz Atay üzerine yazdığı, “*Ben Buradayım...*”ı (2005) da okudum. Ecevit, kitabın adını Atay'ın öykülerinden birinden seçmiş: “Ben buradayım sevgili okuyucum, sen neredesin acaba?”

Tutunamayanlar, dört bölümden oluşuyor: Sonun Başlangıcı, Yayımlayıcının Açıklaması, Olayların Öyküsü ve Turgut Özben'in Mektubu.

Sonun Başlangıcı'nda gazeteci olan anlatıcının, yurtdışından ülkeye döndüğünde masasının üzerinde intihar eden Selim Işık'ın yaşamını araştıran Turgut Özben'in bir mektubu, araştırmasını içeren eserini buluşu anlatılır. Mektup ve eser eline geçtiğinde genç mühendis Turgut Özben de kaybolmuştur. Gazeteci olan anlatıcı eseri ve mektubu yayımlamaya karar verir.

Yayımlayıcının Açıklaması'nda ise eserdeki kişi ve yer adlarının tamamen kurmaca olduğu, gerçeklerle ilişkisi olmadığı, hatta yer yer tarihi olay ve kişilerin karıştırıldığı duyurulur. Ardından *Tutunamayanlar*'ın en uzun bölümü başlar: Olayların Öyküsü...

Turgut Özben'le Selim Işık çok eskiden beri arkadaşlıklar. Selim, belki de mutluluğu bulacağı bir sırada, Günseli Ediz'le aşk yaşarken, yaşamına son vermiştir. Turgut, Selim'in annesinin yardımıyla onun yaşamını araştırırken Süleyman Kargı ve Günseli Ediz'e ulaşır. Ne yazık ki, o da öykünün sonunda, yolculuk sırasında trenden iner ve yolcularla trenin arkasında kaybolur.

Geride romanın son bölümünü oluşturan mektup kalır. Turgut'un isteklerinden biri de *Tutunamayanlar* Ansiklopedisi'nde kendisinin de yer almasıdır ve mektubun sonuna kendisiyle ilgili madde iliştilmiştir.

Tutunamayanlar üç anlatı düzleminden oluşur. Bunlar: “*Tutunamayanlar*” adı verilen kitabın, Turgut Özben'in ve Selim Işık'ın öyküsüdür.

Aslında Selim Işık ile Turgut Özben özdeşler. Atay, bunu daha romanın başında okura sezdirir. “Turgut, pantolonunu da çıkarır, kollarını açarak bağırırdı: ‘Ben senin (Selim Işık'ın – M. E.) bilinçaltı karanlıklarına ittiğin ve gerçekleşmesinden korktuğun kirli arzuların; ben senin bilinçaltı ormanlarının Tarzan'ı! Yemeye geldim seni. Benden kurtulamazsın. Ben, senin vicdan azabınım!’” (s. 18). Ki, bir süre sonra bilinçaltı ormanlarının Tarzan'ı da Olric olarak ortaya çıkacaktır. Yine romanın sonunda yer alan mektupta, *Tutunamayanlar* Ansiklopedisi'ne yazılan Turgut

Özben maddesinde şöyle bir cümle vardır: “Bir mayıs günü, arkadaşı Selim Işık'ın hayattan kendi arzusu ile ayrılması üzerine onun yerine geçti.” (s. 661). Turgut'la Selim aynı kızları, kızı değil kızları, severler; aynı duyguları, aynı meslekleri paylaşırlar; belki de aynı sonu yaşarlar. Biri yaşamına son vermeyi, biri de yitip gitmeyi seçer.

Atay, insanlık durumlarını, kendine özgü ironik bir dille başarılı bir biçimde verir. Turgut Özben'in babası ile ilişkileri, “Babamla öğretmenim arasındaki tartışmalar, kültürle olan ilk temasının zevkli hatıralarıdır. Benim aracılığım ile yapılan ve tartışmacıların pek farkına varmadıkları bu konuşmalar benim için sinsi bir keyifti. İlk gün koşu koşu eve gelmiş ve hemen babama yetiştirmiştim: ‘Baba, sen yanlış biliyormuşsun. Öğretmenimiz söyledi; biz mektebe değil okula gidiyorduk.’ Babam, okuduğu gazeteden başını kaldırdı, yorgun ve ilgisiz nazarlarla baktı yüzüme: ‘Dur bakalım hele’ dedi. ... Dünya tefekkür tarihine ‘Durbakalımhelecilik’ geçmezse, babama yapılmış en büyük haksızlık olacaktır bu. Ben de belki biraz bu felsefenin tesiri ile böyle olmuşumdur.” (s. 62) biçiminde anlatılır. Babasının tefekkür tarihine etkisi Turgut Özben'in felsefi görüşlerinde ortaya çıkar: “Hayat düşünceleri tutan bir hapishanedir. İnsan, can sıkıcı bir saç demetidir, ben de akılsız bir robotum.” (s. 21) şeklinde hayata geçer.

Tefekkür ile mizah iç içedir. Arkeologlar Bilig-Tenüz (Bilgi Denizi) adlı ansiklopedik bir yazıt bulurlar. İncelerken, U harfine geldiklerinde karşılaştıkları şudur: İsterseniz bu macerayı Turgut Özben'den dinleyelim: “Ansiklopedinin ‘U’ harfinde ‘us-akıl’ maddesi, şu kısa şiirle ne kadar büyük gerçeği belirtiyor:

Tanrı usıg baştan alır

O tuşinir yerge çünkü

Yani Allah aklımızı başımızdan aldı ama, bizim yerimize düşünmek için yaptı bunu. Bu sözde ne kadar çok gerçeğin birden gizli olduğunu söylemeye bilmem ihtiyaç var mı?” (s.129). Din ve akıl ancak böyle açıklanabilir! İlkokul öğretmeninin ağzından fotoğrafın tarihi ise şöyle yansıtılır:

“Sevgili çocuklar! Bugünkü dersimizin konusu fotoğrafya. Önce fotoğrafyanın tarifini yapalım: Eski Yunanda foton, ışık demektir, grafos da yazmak. Demek ki ne oluyor: ışığın yazması ya da çizmesi demek oluyor. Tabiatla serbest halde bulunan ışık, bazı metotlarla kâğıt üzerine yansıtılarak serbest halden bileşik hale geçirilir. İlk insanlar, bunu bilmedikleri için kalemle çizerdiler. Bununla birlikte, eski Orhon Yazıtları'nı incelediğimiz zaman, Orta Asya'dakilerin de ışığın bu özelliğinden faydalanmayı düşünmüş olduklarını görüyoruz” (s.64) diyerek, hem fotoğrafın bulunuşunu anakronik biçimde absürdleştirirken, hem de eski metinlerde günümüzün gerçeklerine yönelik kimi bilgiler bulma (!) yanlışını da alttan alta eleştirir.

Bununla da yetinmez, birçok şeyi bizim bulduğumuz, ama başkalarına kaptırdığımız söylemini de “Ne yazık ki teknik imkânsızlıklar ve bütçe yetersizlikleri, her hayırlı teşebbüs gibi bu araştırmanın da (kastedilen fotoğrafın bulunuşu) emekleme çağında kalmasına sebep olmuş ve milattan sonra ikinci yüzyılın başlarında Orta Asya'yı ziyaret eden Fo-To-Çu adlı bir Çinli teknisyen, bu araştırmaların bir kopyasını yurtdışına kaçırmıştır.” (s. 64) diyerek ironik biçimde gözler önüne serer.

Atay, yetmişlerin başında bugünleri de öngörür. Abdülhamit'ten Mustafa Kemal'e oradan da üçüncü Cumhuriyete (s. 69) geçer ki; romanın yazıldığı dönemde üçüncü Cumhuriyet terimi kullanılmamaktadır. Turgut

Özben'in ağzından ülkede yaşanan çelişkiler dile getirilir ve belki de Osmanlı'nın duraklama devrine girdiğinden beri sorulan "ne yapmalı?" sorusuna gelinir. Selim Işık bu konuda Ne Yapmalı adında bir makale yazar. Makalede, "Kendini yönetmeyi beceremeyen kişileri, toplumları yönetmek, onlara yeni yollar göstermek için hemen başa geçirelim mi?" diye sorulurken de seçmene ve seçmedeki kıstaslarına eleştiri getirilir.

Yazar, romanının adını, roman kişilerinin ağzından açıklar. Turgut Özben'in intiharından sonra Selim Işık'ı araştırırken ulaştığı arkadaşı Süleyman Kargı, Selim'in yazdığı şiirden söz eder. Bunu Turgut Özben'e verir ve şiiri dize dize ayrıntılı biçimde açıklar. Şiirin onuncu dizesinde kullanılır tutunamayanlar sözcüğü. Kargı, Garip Yaratıklar Ansiklopedisi'nden "tutunamayanlar" maddesine değinir. Maddeye göre Tutunamayan (disconnectus erectus) "Beceriksiz ve korkak bir hayvandır. İnsan boyunda olanları bile vardır. İlk bakışta, dış görünüşü ile insana benzer"ler (s. 130).

Oğuz Atay, roman boyunca farklı bir noktalama uygular. Turgut Özben ile Selim Işık anlatıda iç içe girdiği için yazar, Turgut Özben'in anlattıklarını tırnak ("") ile başlatır. Bu anlatımda Selim Işık'ın söylediklerine gelince de tek tırnak (') kullanır. Paragraf bittiğinde iki karakterin anlatımı birbiri ile yoğrulduğu için tırnağı kapatmadan bırakır. Böylece noktalama ile de iki kişinin özdeş olduğunu vurgulamak ister gibidir.

Selim'in ağzından ölmeden bir yıl önce tanıştığı sevgilisi Günseli, 424. sayfadan başlayıp 493. sayfaya kadar tam 69 sayfada hiç noktalama işareti kullanılmadan tek cümlede verilir. Yazar, romanın kimi bölümlerinde hiç yabancı sözcük kullanmadan arı bir dil kullanır; kimi bölümlerindeyse ağdalı bir Osmanlıca... Bu sözcük seçimi anlatılanların içeriği ve zamanyıla ilgilidir. Yine bu romanda, yazara özgü şifrelemeler ve sıfat kullanımlarıyla karşılaşırız. Örneğin "... tarihi yazar ve sszyr yani seni sevdiğim zaman yaptığım resimlerden..." derken, sszyr şifresini kullanır. Birçok sözcüğü birleştirerek tamlama oluşturur: birtürlügerçeklerigöremediğiiçinbaşkalarınınsevdis inemuhtaçgiller familyası, gibi.

Tutunamayanlar, Türk edebiyatında bir dönüşüm romanıdır. İlk kez bu romanla klasik anlatım anlayışı terk edilir, farklı bir roman kurgusu seçilir. Farklı anlatımlar kolaj tekniğiyle bir araya getirilir. Bu bir araya gelişin hem kendine özgü bir dağınıklığı hem de birlikteliği vardır. Metnin içinde; yazarın, yayıncının açıklamalarının yanında; şiir, şiirin açıklaması; mektup, günlük, makale gibi yazın türleri; İlmihal tarzında yazılmış bölümler; ansiklopedi maddeleri yer alır. Bölümler arasında ve içinde bu tür ya da tarzların birinden birine geçiliverir. Önce bir dağınıklık, kopukluk duygusu hissedilse de roman bittiğinde tüm bunlar birleşir. Selim nasıl sonunda bir tutunamayan olarak "başarıya ulaşır(sa) başarısızlıkta" (s. 609), Atay da metnini başarısız gibi göstererek başarıya ulaşır, Türk edebiyatının doruk yapıtlarından birini oluşturur.

- Oğuz Atay, *Tutunamayanlar*, Sinan Yayınları, Birinci Cilt, İstanbul 1971, İkinci Cilt, İstanbul 1972, 664 sayfa.

SAMSA

bunların hepsi kötü bir şaka. zihnimin bana ettiği oyun, diye düşünüyorum. oğlumun kapıyı sertçe çarpmasından gerçek olduğunu anlıyorum.

altay öktek sokağın kralıydı hatırlıyorum...

eminem'in annesini kendince sevmesini de, kendi zihninin ona ettiği oyun, diye düşünüyorum. birazdan bir kapı çarparsa kendini orasından asacağından eminim.

piranalar gibi doluyorlar. çocukluğum elindeki trampeti (tenekeden) durmadan yere çalıyor.

geyik baba'nın arkasına tenekeler bağlamasını hatırlıyorum. yok yok bu doğru değil. kendi zihninin ona ettiği oyun, diye düşünüyorum. veya çocukluğunun ölmüş kendisine küfrüdür. birazdan anlayacak.

kara bir köpeği yularlayan ve sırtına binen altay'ın gözleri ışıltıyor. kırık bir sopayla köpeğini kışından yaralıyor kara uyuz çocukluğum.

bunların hepsi balkonuma toplaşmış.

molotof elleriyle sırtıyor mahir. oğlum habire kapıyı çarpıyor. çarptıkça direklerinden tırmanıyor içeriye. tanımıyorum çoğunu. emma, tüm çocuklara (hatta tek tek) orasını gösteriyor. josef çok sinirleniyor. halinden belli. sokağın kralına ters ters bakıyor. ben diyor, ben, gelirsem hepinizi düzeltereğim diyor. tavırlarında büyümüş bir hal var.

aziz, (ancak kafası seçiliyor) "amca mu ne, amca mu ne, amca ..." diye soruyor.

çocuklar doluyor balkonuma. fındık kadar burunlarını pencereye yapıştırmış, bildiğim bilmediğim tüm nesnelere ellerinde tutuyorlar.

tayland'lı çocuklar kanayan küçük organlarını temizliyor. halepçe çocukları sırasıyla içeriye kundaklıyor yaralarını. berberi kızları, saddavi'nin elinden tutmuş sünnetli yerlerini gösteriyor habire.

nâzım, dönüp arkadaşlarına "yapmayın, etmeyin paşam, yazıktır bu adama" diyor. oğlum ve çocukluğum tükürüyor yere, hınçla üzerine basıyor, biz diyorlar bitireceğiz birazdan işini. kör bağcı makası havada şakırdıyor. paslar dökülüyor yere.

teslim ediyorum kollarımı. bir hareketle buduyorlar sol elimin parmaklarını. makasın pası doluyor içime. giacometti o halimin eskizini çiziyor celan'ın defterine. yahudi çocukları şenleniyor birden, son gördüğüm kara bulutlu arap çocuğu oklarken sağ elimi. hüseyin, usulca kafasını bırakıyor yanına.

karıncalar gibi iniyor çocuklar sokağa. afrika'nın böcek yiyen karıncaları... gibi çocuklar... "gregor" diye hep bir ağızdan bağıyorlar...

sokak başında elinde tiner, oğlumun balkonunu işaret ediyorum altay...

‘İBRESİZ BİR PUSULA’

Ne severim “kitaplarına girmemiş şiirleri” Onlar, istenmeyen çocuk muamelesi görürler kimi zaman; sokakta bırakılmışlar gibi gelir bana hep. Toplu Şiirlerden dışlanmış gibi dursalar da, onlar belki de ilk doğumdur. Çok uzaklarda kalmış bir anı, bir aşk gibidirler. Unutulmuş görünürler. Belki de, gerçekten unutulup giderler. Şairi bilerek mi unuttur, gözden çıkarır onları? Bilinmez. Belki de başka bir nedeni vardır kitaplara girmemelerinin. Oysa, ilk göz ağrısıdır o şiirlerin çoğu. Kitaplarda yer bulamamış, evsiz-barksız kalmış gibidirler. Tek başlarına ayakta kalmayı başarmışlardır dergi sayfalarında. Sonra, bir meraklı bulup çıkarır onları ortaya, gün ışığına. Ne severim unutulmuş, yeniden bulunan şiirleri! Bir izi sürercesine, şairin işine karışmışçasına sevinirim.

Metin Eloğlu’nun unutulmuş, kitaplarına girmemiş ve dostu Uğur Hacıhanefioğlu’na yazdığı şiirlerden oluşuyor *İbresiz Bir Pusula*.

Şairin “Sabah Şarkısı” (1943, *Kovan*) yayımlanan ilk şiiridir. Bu şiirden ilk iki dize Metin Eloğlu’nun şiirinin nereye varacağını da imliyor: “*Ne güzel değil mi gündüz,/ Toz pembe ufuktaki kırlangıç?*”

Kitabı hazırlayan Turgay Anar, Metin Eloğlu’nu şöyle değerlendiriyor “Önsöz”de: “Metin Eloğlu şiiri, düşüncenin umutlu tarafını yanından ayırmadan hayata daha sıkı bağlanabileceğini gösterir. Hayat, karamsar kelimelerin ağırlığından zaten yanı başımızdandır. Eloğlu’nun şiirlerindeki karamsarlık dozunun az olmasının bir nedeni de budur. “

Metin Eloğlu’nun şiirinden zekâ fıskırır. Espri saçılır etrafa. Hayatla dalga geçme onun şiirinde bir kimlik gibidir. Halkın her türlü sorununu şiirine ustaca yedirmeyi başarmış ender şairlerden biridir: “*İstanbul şehri minare, direk/ Daha ötesi fakir odası/ Dört kişinin elinde dört tahta kaşık/ Dört kişinin önünde bir bakır sini.*” (*Varlık*, 1948). Zengin sözcük ve imge dağarcığı vardır: “*Gitsem arkamdan ağlar mısınız,/ Kalsam güler misiniz yüzüme?/ Bildiğiniz gibi yapayalnızım; / Böyle geceler sevdadan öte!*” (*Servet-i Fünûn*, 1944). İşte bu güne de bir gönderme: “*Anası bağnazdı başında örtü/ Bir evleri vardı denize uzak/ Duman dumana gemiler geçiyordu/ Saldığı gariplik yüreğe sığmaz*” (*Edebiyat Dünyası*, 1949). Kendisini de şiirlerinde ağırlamayı seven bir şairdir Metin Eloğlu. Kendini alaya almayı da seviyor: “*Eserse böyle rüzgâr essin/ Sabah olursa böyle olsun/ İzmir iskelesinde Metin Eloğlu/ Denizde balık, dünya yüzünde gün ışığı/ Metin Eloğlu oynamasın da ne etsin?*” (*Varlık*, 1949).

“Ben gidiyorum işte, için için tükenerek”, “Hele benim gidişim uzun boylu” diyor ya, bunun bir nedeni var elbette: Çünkü “Nice garip, nice mutsuz insan evleri” ona dayanılmaz geliyordur. Onun için onda şiir, “günlük ekmeğe katık”tır. Hayatla sınıksız kenetlenmiştir dizeleri, sözcüleri, dünyası, yaşamı. “Sanki hayatta hiç gülme”miş gibidir ciğerinde “erkeklik yaraları”yla. Çünkü “Fena bir dünyada yaşıyoruz”. Yine de “Umutluyuz, garibiz, yoksuluz şimdi”. Onun şiirinde gök “çilli”dir, ova “balıklı”dır. Onda insan “Kilimle türkü” gibidir. O, aslında kargaşalığın biridir, öyle kalabalık ve dopdoludur üstelik “Türkiye’de ama bu zamanda”. “Sanki kanter içinde bir Türkiye türküsü” gibidir onun şiiri.

Kimi şiirlerini neden kitaplarına almadığını şöyle açıklıyor: “*Düdüklü Tencere*, 1951’e değin yazdığım şiirlerin kesin, gerçek bir özeti değildir; salt toplumsal içeriği olan şiirlerimi seçtim o ilk kitabıma; oysa, o dönemden dergi sayfalarında

AY ŞEHİRİ II

sen
şehirler şehri
rengi simli karanfil
kan-âyan bir hüznün geçer
dört mevsim kıyılarından
bakışı mermer bir deniz
vurur tiz karanlığına gece'nin
kalpler vakti
yıldızlar boyu erken

gün gelir
şiiri şehir bir yıldız
düşer
inci gönüllere
saydam bir nehirden
yıkılırken ay kadınlar

rengi firuze
şimdi bu yerde kederin
kararmış yüzyıllarla
bakışı buz mevsimler
kadınlar mahzun bu yerde
tuzla yıkılırken ay şehri

düşleri eprilmiş şimdi bu yerin
keder çocukları susmuş
yalın ve ürkek yüzleriyle,
yakamozlar solmuş kalbinden
kararırken ay şehri
buzdan melekler
çizilirken gece'ye

bez bebekler bakışında
kan-âyan bir hüznün şimdi
şehir
uçurumlardan artakalan bir yangın
varoşları hüsrana kokusu erken

almış 15-20 şiirim de -en az- onlar kadar değerli, önemli olduğuna inanıyorum şimdi. Yapısal özellikleri bakımından, ‘humour’ çekirdeği taşımayanları katmamışım o birikime, derlemeye.” 1950’de önceki şiirlerini “humour” ve “hiciv” yoksunu oldukları için kitaplarına almadığımı da söylüyor açıkça.

Turgay Anar, *İbresiz Bir Pusula*’da topladığı şiirler için şu değerlendirmeyi de yapıyor: “Şiir serüveninin uğrak yerlerinde çok fazla vakit kaybetmeden kendi şiir dilini kurabilmiş aykırı bir şairdir Metin Eloğlu. Bu yeni ortaya çıkan şiirler, şairin hangi durakta, ne kadar kaldığının bir belgesidir. O gerçekten de ibresiz bir pusuladır, kesin bir yön göstermeyen ama her yönü görmemize imkân veren bir pusula...”

Bir de şairinin desenleriyle yayımlanmış şiir kitaplarını severim: *İbresiz Bir Pusula*, böyle de bir kitap.

İbresiz Bir Pusula, Metin Eloğlu, YKY, Ekim 2007, 103 sayfa.

Celâl SOYCAN

Ahmet ÖZBEK

AZ BİLİNER HAYVAN

- A. ne hatırladığımızda varız, ne unuttuğumuzda;
giderek ne çok benzeşiyor bilinç ve bilmece ...
kişneyip duruyor öncenin ve sonranın kör atı
çağdan çağa devrilen bir ürküyle
- B. geceyle pencere arasına sıkışmış yaşlı erkeklerin yalnızlığına yatırıyoruz harfleri
görmemek için susuyoruz... ve obua tutuklu bir gemiyi yansıtıyor sulara
geçmeyen şeylerin hızına sürünerek bekliyoruz
- C. bozgun sonu göçmenleriz ; toplandık kendi
şehrimizin çıkışına; kendi sesimizle bir yağmaya çağrıldık ve yenildiğimiz söyleniyor
seslerle eşya arasındaki kadim pusuda
gözleyen ve gözlenen bizdik ama muhbir kim? karar gecesinden niye kovulduk ?
kuşkulu bir çevirmeniz; kendi izimizde az bilinen bir hayvanı yorumluyoruz –

Onur ASLAN

BAŞUCUMDAKİ KARANLIK

- I-
ateşe verdim... git
çekirdek kabuğu gibi sırtında karıncanın ölgün de olsa içindeki.
yol ki rüzgâr,
unutur zaman ruhlarını
eskittikçe bedeninde...
git
yazdıklarına oturup içereleceksen
sırtında sıratın
bakışlarıyla itekle uçuşumunu
geçilmez sandığın izi her bir gözün içinde umutların tükense/n/ de
yollar var daha pişmanlığımızın dinmez sancısı için yaşanacak...
-II-
geçiş zaman sohbetlerinde
sözcüklerin konuk*
intihardır belki hayat
hesapsız çocuk oyunlarında yapılan*
ömrünü gördüm güzelin, delirdim...
• İ. Deniz Aslan

Abdurrahman ŞENEL

DUDAK MEYHANESİ

Bu şiir içime kor gibi düştü yutkundum ve yazdım
Bir ölü açık bırakmış sanki defteri
Uzun yolculuklara çıkarıncasına
İlk durakta kirli havlularla kuruladım ellerimi
Kemiklerimden kuleler yaptım
Öğüttüm rüzgâr eleği ile

Dünyanın diğer ucundan
Dönmeyecek atları özledim
Ne ölümlerden dönmüştük birlikte
Benim değildi zaten uzattığım saç kestiğim tırnak
Su ateş ve rüzgâr ve gece ben yana yana söndüm
Bilmezdim saçlarıma değen rüzgârın
Bir çocuğun felcine sürülen sığıla yağı kadar mutlu

[edeceğini]

Sadece zaman olmağı dileğim
Külüme basan konvoylar yaz sabahları
Yapma çiçekler gibi güzeldi
Ben döne döne delirdim

Okuduğum her kitap sayfasında dünya dudak

[meyhanesiydi]

Anlatmamalıydım firavun' un bıçağına
En güzel nemrut masalını
Yürüdükçe yürümeliydi benle dağlar
Kırılmalıydım ince ince bir otobüs camında

Hüseyin Avni CİNOZOĞLU

SON DÜELLO

İdam edilen bir anarşistin
Son sözlerini
Cellat duymaz belki
Ama kabarıp dünyanın bütün denizleri
Birbirine eklenir dalgalar

Belki intihar eden bir şair de
Ünlenir yarın çıkacak gazetelerde
Anarşist zirvesinden seyrederek dağın
Dağın eteklerinde takatsiz kalmıştır şair

Ne kahramanlık nişanı
Şeref madalyası
Zilletle terbiye ederken hayat
Kalmamıştır ricat için son bir mevzi

“Şairler vurulmalıdır, hayat yakışmıyor onlara”*

*: Ahmet Telli

FİSKE SEANSLARI-2
Halûk Cengiz

26. İSTANBUL KİTAP FUARI

26 Ekim 2007-4 Kasım 2007 arasında İstanbul Kitap Fuarı'nın 26.'sı gerçekleşti.

İyi sayı!

Ben de rekor kırdım bu yıl! Toplam ikibuçuk saat, topu topu altı kitap... onun da biri, "iki alana bir bedava" benzeri uygulama çerçevesinde yayınevini armağanı.

Eskiden bir gün yetmezdi. Sabahtan başladım da bitiremez, başka gün bir kez daha dolaşmak zorunda kaldım.

Bu yıl, hafta içinde gitmiş olmam akıllıcaydı. Kuru kalabalık yüzünden zaman kaybetmedim. Kısa sürmesi bundan olabilir.

Artık daha seçici oluşumla fuar tezgahlarındaki pek çok kitabın evimde zaten bulunması da az sayıda kitap satın almış olmamın nedenlerindedir mutlaka.

Ama açıklamaya yeter mi?

Yetmez; çünkü ben kitap tezgahı görünce kendini kaybedenlerdenim. "Kitap", dedim mi, fuardan falan geçtim, kimse benimle sahafa bile gelmez. Üstelik, kimi kitaplara sahip olma isteğim, bazen onları okuma isteğimin önüne geçer. Yani salt okumak için, sadece okuyabileceklerini alanlardan da değilim.

Öyleyse?

Bu yılki İstanbul Kitap Fuarı'na 526 yayınevi ile sivil toplum kuruluşu katılmış. 35'i yabancı 800'den fazla yazar, şair kitapseverlerle buluşmuş. 250 kültür-edebiyat etkinliği gerçekleştirilmiş. 80 bini öğrenci, yaklaşık 350 bin kişi gezmiş fuarı.

Öyleyse, bende bir tuhaflık olmalı.

Neden duramadım?

Çünkü ders kitapları çok fazla. Edebiyat dışı kitaplar da öyle. Çocuklara yönelik güzel şeyler var ama, bana uygun değil. Sanal âlem "görselleri" ile askerlik anıları, komplo teorileri, fantastik yayınlar da pek ilgimi çekmiyor. Fuarın düzeni de karışık geldi bana. Tümünden edebiyatsevere seslenen bir tezgahın hemen yanbaşımda karikatür dergisi, bilim ya da çocuk yayınları, okul kitapları, gereçleri tezgahının bulunması dikkati, ilgiyi dağıtıyor. Sonra, bir kitaba pek çok tezgahta rastlayabiliyorsunuz. Çoğu birbirinin tıpatıp aynı; kimisi de farklı baskısı... kapağı, bazen adı falan değişik. Pazarlama, dağıtım şirketlerinin de fuara katılımları yüzünden olmalı.

Ucuz da değil. Ben çok yakınında oturuyorum ama, ucuz kitap bulabilirim düşüncesiyle şehrin öbür ucundan Beylikdüzü denen yere gelip o kalabalıklı savaştık gereksiz; Bakırköy'de, Beyoğlu'nda, Kadıköy'de kitapları bu kadar indirime kitap satan birçok yer var.

Ama en kötüsü başboşluk, denetimsizlik.

Sözgelimi, onca klasik eser nasıl olabiliyor?

Rus klasiklerini alalım: Ergin Altay, Nihal Yalaza Taluy, Mehmet Özgül, Ataol Behramoğlu... Bunlar, Rusça'dan yaptıkları çevirilerle tanıdığım, aklıma ilk gelen adlar. Bildiğim kadarıyla en gençleri Ataol Behramoğlu, o da altmışbeşinde.

Acaba bu dört kişi, adambaşına kaç çeviri yapmışlardır bugüne kadar?

Beş, on, yirmi?... Kırk yılda, elli yılda hepsi bu.

İyi de "bilmemne" yayınevini adını-sanını duymadığım karınca, arı çevirmeni nasıl oluyor da bu yaşında, bu tanınmış dört yetkin çevirmenin ömürleri boyunca çevirdiği kitap sayısının iki katı kadar kitabı tek başına çevirebiliyor?

Kaç yıldır bu işi yapıyor? Günde kaç saat çalışıyor? Yemiyor, içmiyor mu?

Ne zaman çeviriyor da ne zaman, nerede bastırıyor?

Yani, korsan kitap olur da korsan çeviri olmaz mı?

Ya da şöyle sorayım: Kitabın olur da çevirmenin korsanı olmaz mı?

İletişim yayınları, Rus klasiklerini son yıllarda çok başarılı biçimde çeviriyor, basıyor. Bazılarında dizgi yanlışları dehşet verici olsa da (Bu konuda konuşma hakkımı saklı tutuyorum) yapıyla ilgili çok da nitelikli, özgün önsözler, inceleme yazıları ekliyor kitaplara. Hepsi üst düzeyde, emek işi.

Ama öbürleri, üç tezgah ötede yarı fiyatına, dörttebir fiyatına alıcı buluyor. Biri kırk liraysa öbürü on-onbeş, bilemedin yirmi lira.

Böyle bir fuarda Dostoyevski'nin **Beyaz Geceler** adlı kitabı beş ayrı ayınevinden, beş ayrı çevirmenden, beş farklı kapakla, beş farklı fiyatla nasıl bulunabilir?

Onca örgütlü yazarın, edebiyatçı örgütünün katıldığı bir fuarda bunların olması tuhaf değil mi?

Ayrıca, fiyat farkı da o denli büyük ki, bu farkın "çevirmene ödenen paranın fiyata yansıtılması" diye açıklanması da güç.

İşte 26. İstanbul Kitap Fuarı'nda bunlar yüzünden canım sıkıldı, kendimi aldatılmış gibi hissettim.

Hisseder hissetmez de bırakıp çıktım.

TÜRK EDEBİYATI YAZARINI ARIYOR!

Semih Gümüş attı bu taş!

Kınıyorum; böyle bir şeyi benim de içinde olduğum bir ortam, bir topluluk için söylememeliydi. Canım sıkıldı, kırdım.

Duyar duymaz cevap vereyim diye kâğıda kaleme sarıldım ama, çabuk vazgeçtim.

Neden?

Gerek duymadım.

Neden?

Adamın beni dikkate almadığı, yok saydığı çok açık.

Ama neden?

Bir kitabım bile yok.

...

Yok ama, on yıldır sağda solda yayımlanan yetmiş aşkın yazımı, ürünüme görmemiş de olamaz. Üstelik bir ikisini, yayın yönetmenliğini yaptığı yerlerde kendisi yayımladı.

Öyleyse?

Beğenmiyor beni besbelli.

Oysa?

Oysa ben de herkes kadar, herkes gibi yazabiliyorum. Yazdıklarımı bakıyorum, pekâlâ yazıyorum... başkalarından eksikim yok, fazlam var.

Ee?

Eesi ne, zorla değil, beğenmiyor işte!

Belki de başka şeyler dönüyordur.

Emin misin?

Hayır.

Ne yapmalı?

Galiba farklı olmalı.

Nasıl?..

Pes!..

Bunca şeyi düşünüp sorabiliyorsan neden zorluyorsun: Adam haklı!

ŞAİRİN RAF ÖMRÜ!

Nuri haber vermişti... sevinmiştim.

Çıktı-çıkıyor derken, **Sincan İstasyonu**, Aralık 2007'de 4. sayısına ulaştı bile.

Abdülkadir Budak'ın bu sayıda ilginç bir yazısı var.

Başlığı: "*Şiirin Son Kullanma Tarihi*".

Tıpkı gıdalar gibi şiirin de bir son kullanma tarihi olabileceği varsayımından yola çıkarak zaman denen soyut kavramı somutlaştırarak, bu zamanı belirleyecek şeyin ne ya da neler olduğunu soruyor sayın Budak.

Sonra da bununla ilgili ilk hamlenin şairden geleceğine varıyor, böyle söylüyor.

Değindiği konu ilginç, savları çok mantıklı olsa da vardığı son noktada Budak'la aynı düşüncede değilim.

Budak, bence son derece iyiniyetle olmasa gerekeni söylüyor.

Ne ki bu gerçeğe, pratiğe, görüp yaşadıklarımıza büyük ölçüde aykırı.

Daha açık söylemek gerekirse hamle beklediği şair bana göre kesinlikle bunu yapacak, yapabilecek kişi değil.

Çünkü öyle olunca "ölü doğumları" açıklamak olanaksızlaşıyor.

Mantiken şiirinin zamanla ilgisi bulunmadığını; daha doğarken ölmüş olduğunu ya da doğar doğmaz öleceğini hesaba katabilseydi, şairin onu daha baştan ortaya çıkarmaması gerekirdi, değil mi?

Bunun farkına varamayan birinin "son kullanma tarihi" denen zamanlamayı doğru yapacağını, belirleyebileceğini nasıl öne sürebiliriz?

Bu yüzden ille de kullanılacaksa, bana göre "şiirin son kullanma tarihi" yerine "şairin raf ömrü" ölçütü daha uygun.

Yayın Yönetmeni	: Ramis DARA	Yazışma Adresi	: Ramis DARA P.K. 68 16361 Ulucami - BURSA
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Melih ELAL	Katkı Payı	: 15 YTL
Yönetim Yeri	: Melih ELAL Barış Mh. Adalet Sk. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 16140 Nilüfer - BURSA	Posta Çeki	: Hilmi HAŞAL adına 584893 numaralı hesap
Yayın Danışmanları	: İhsan ÜREN, Hilmi HAŞAL, Serdar ÜNVER, Nuri DEMİRCİ.	Baskı	: Özsan Matbaacılık, İzmir Cad., No: 221 - BURSA
Dağıtım	: Pentimento Art Shop (0212 2933959)	Elektronik Posta	: akatalpa@hotmail.com
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayını.
			: ISSN 1305 - 7685

